

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 525/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 maja 2022 roku w sprawie o. sygn. akt VII K 828/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>1.art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na:</p> <p>a.przyznaniu przymiotu wiarygodności i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oparcu
rozstrzygnięcia o
zeznania
pokrzywdzonej K.
W. w zakresie w
zakresie poczucia
zagrożenia ze strony
oskarżonej, skoro
pokrzywdzona w
lipcu 2021 roku,
grudniu 2021 roku
oraz styczniu 2021
roku spotykały się i
prowadziły
ożywioną
korespondencję;

b.odmówieniu
przymiotu
wiarygodności i
odmowie oparcia
rozstrzygnięcia o
wyjaśnienia
oskarżonej w
sytuacji, w której
wyjaśnienia te były
spójne i
konsekwentne;

2.art. 5 §2
k.p.k. wyrażające się
w rozstrzygnięciu
wszelkich
niedających się
usunąć wątpliwości
na niekorzyść
oskarżonej i w
konsekwencji
skazanie oskarżonej
w sytuacji, gdy
sąd nie dysponował
materiałem
dowodowym, który
pozwał bez cienia
wątpliwości na
stwierdzenie winy
oskarżonej.

Zwiąże o powodach
uznania zarzutu za

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut ten dotyczy
czynów
przypisanych
oskarżonej w
punkcie 4 oraz
2 zaskarżonego
wyroku.

Analizując
całokształt
zebranych w sprawie
dowodów należy
uznać, że sąd
rejonowy zebrał
je w sposób
wystarczający do
merytorycznego
rozstrzygnięcia i
nalżycie ocenił,
co pozwoliło mu
na wyprowadzenie
prawidłowych
ustaleń faktycznych.
Sąd ten
ustosunkował się do
wszystkich istotnych
dowodów w sprawie,
mając w polu
widzenia określone
między nimi
rozbieżności i
stanowisku swemu
dał wyraz w
zasługującym na
pełną aprobatę
uzasadnieniu.

Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne znajdują
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
wnikliwej i

wszechstronnej
analizie oraz ocenie,
respektującej w
pełni wymogi art. 4
kpk, art. 5 kpk, art.
7 kpk, art. 410 kpk.
Wbrew odmiennym
twierdzeniom
zawartym w apelacji,
nie ma podstaw,
ani do skutecznego
kwestionowania
dokonanej przez
sąd I instancji
oceny zebranego w
sprawie materiału
dowodowego, ani
też poczynionych
na podstawie tego
materiału
dowodowego
ustaleń faktycznych
w sprawie.
Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i
okoliczności
popelnienia
przypisanych
oskarżonej
przestępstw nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i
się na nich oparł. Ma
rację sąd I instancji,
iż kardynalnym
dowodem
inicjującym
przedmiotową
sprawę są zeznania

K. W. i prawidłowo
ocenił ich
wiarygodność w
kontekście
pozostałego
materiału
dowodowego. Sąd
odwoławczy te
analizy podziela,
są one znane
skarżącemu i nie
wymagają
powtarzania, co
wiązałoby się z
cytowaniem
obszernych
fragmentów
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Z związku jednak
z podniesionymi
zarzutami sąd
odwoławczy musi
odnieć się do
niektórych
okoliczności
wywiedzionych w
apelacji obrońcy.

W ramach czynu
przypisanego w
punkcie 4 trzeba
zaznaczyć, iż przez
nękanie (art.
190 a § 1
kk) należy rozumieć
wielokrotne,
powtarzające się
prześladowanie
wyrażające się w
podejmowaniu
różnych
naprzykrzających się
czynności, których
celem jest
udręczenie,
utrapienie,
dokuczenie lub

niepokojenie
pokrzywdzonego
albo jego osoby
najbliższej. By
zachowanie mogło
być uznane za
stalking, nękanie
przez sprawcę musi
być uporczywe, a
zatem polegać na
nieustannym oraz
istotnym naruszeniu
prywatności innej
osoby lub na
wzbudzeniu w
pokrzywdzonym
uzasadnionego
okolicznościami
poczucia zagrożenia,
poniżenia lub
udręczenia.

Dla oceny strony
podmiotowej
przestępstwa
znaczenie ma
analiza znamienia
czasownikowego
„uporczywie nęka”.
Taka redakcja
przepisu pozwala
na przyjęcie, że
zachowanie
polegające na
nękaniu cechuje
dolus directus
coloratus.
Szczególne
nastawienie
psychiczne wyraża
się w
nieuściępliwości,
chęci postawienia
na swoim (obojętne
z jakich pobudek),
podtrzymywaniu
własnego
stanowiska na
przekór
ewentualnym

próbom jego zmiany np. ze strony pokrzywdzonego (por. uchw. SN z 9.6.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, Nr 7-8, poz. 86; zob. również wyr. SN z 24.11.1970 r., V KRN 437/70, OSNKW 1971, Nr 3, poz. 37). Można wyobrazić sobie sytuację, kiedy sprawca w zamiarze bezpośrednim uporczywie nęka daną osobę, a jedynie przewiduje, że na skutek swojego działania wzbudza u niej poczucie zagrożenia lub narusza jej prywatność.

W tym kontekście sąd odwoławczy musi podnieść, iż:

- od 13 maja 2021 roku do 26 sierpnia 2021 roku – K. L. nie mogąc się pogodzić z zerwaniem związku partnerskiego przez K. W. i z wyprowadzeniem się partnerki do M. S.– podejmowała wobec niej wielokrotne, powtarzające się różne naprzykrzających się czynności, których celem było kontrolowanie, dokuczenie lub niepokojenie pokrzywdzonej oraz

pośrednio jej
znajomego.

Oskarżona nie mogła
pogodzić się z
odrzucającym ją
zachowaniem
pokrzywdzonej. S.
oskarżonej był
nakierowany na
K. W. i miał
zmienić jej podejście
do domniemanego
nowego partnera.
Czynnikiem
stymulującym była
w tym przypadku
zazdrość i poczucie
odrzućenia. Czyn
sprawcy
spowodowany został
żywionym do
pokrzywdzonej
uczuciem, chęcią
ratowania związku,
a w końcu
utrudnieniem jej
wiązaną się z
nowym partnerem,
dokuczenia jej, gdy
trwała w stanowisku
o porzuceniu
sprawcy,
złośliwością czy
pragnieniem
zemsty. Wskazują
na to jednoznacznie
zeznania K. W.,
które znajdują
odzwierciedlenie w
treści
zabezpieczonej
korespondencji
kierowanej przez
oskarżoną do
pokrzywdzonej;

- z relacji K.
W. wynika (k
31-32, k 169-171),
iż w drugiej

połowie lipca 2021 roku mieszkała u koleżanki, pracowała w M. przy „wiązaniu rzodkiewki”, gdzie również zarobkowała oskarżona. Wówczas relacje pomiędzy nimi się znormalizowały (oskarżona nie miała bodźców do okazywania zazdrości). Jednakże, gdy K. W. wróciła pod koniec lipca do M. S., to nękające zachowania znowu się zaczęły, a w dniu 29 lipca 2021 K. L. przyjechała do miejsca zamieszkania M. S. w G. i poszukiwała K. W.; gdy domownicy nie chcieli z nią rozmawiać, wychodząc z posesji porysowała karoserię zaparkowanego tam samochodu. Po tym zajściu „dla świętego spokoju” K. W. zamieszkała znowu z K. L., ale ich relacje nie układały się dobrze. Oskarżona miała pretensje, że partnerka związała się z M. S. (odgrażała się wobec niego), szarpała ją, nie pozwalała wychodzić, pchała na fotel. Po

zrobionej jej awanturze w dniu 18 sierpnia 2021 roku (pokrzywdzona oświadczyła, że chce być z chłopakiem), K. W. wy dostała się z tego mieszkania i wróciła do M. S.;

- K. W., jako motywy powrotu do oskarżonej na przełomie lipca i sierpnia 2021 roku wskazała, że po uszkodzeniu samochodu na oczach domowników w dniu 29 lipca 2021 roku w G., „dla świętego spokoju” zamieszkała znowu z K. L.. Chciała, żeby oskarżona dała po prostu spokój rodzinie S.. Mogła za to zapłacić swoim życiem i zdrowiem i na to się godziła.

Zachowania sprawcy mieszczące się w pojęciu „uporczywego nękania” miały miejsce w bezpośrednich relacjach pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzoną, ale także były podjęte w sieci internetowej, oraz poprzez inicjowanie z nią połączeń telefonicznych. W trakcie tych kontaktów K. L. w szczególności

obrażała
pokrzywdzoną
słowami
powszechnie
uznawanymi za
wulgarne i
obraźliwe,
szantażowała i
groziła jej,
nachodziła,
nachalnie nakłaniała
do powrotu do
wspólnego związku.
Jej zachowania
niosły za sobą też
elementy agresji.

Wszystkie te
działania były
nakierowane na
osobę
pokrzywdzonej i
miały na celu
wzbudzenie w niej
uzasadnionego
okolicznościami
poczucia zagrożenia,
a dodatkowo istotnie
naruszały one
prywatność ofiary.
Poczucie zagrożenia
pokrzywdzonej
oznacza, że
zachowanie sprawcy
rodziło
przypuszczenie, że
może nastąpić
eskalacja zamachu
i oskarżona jest
w stanie posunąć
się do naruszenia
innych dóbr, jej
lub osoby dla niej
bliskiej, zwłaszcza
co do życia i
zdrowia. Wywoływał
je braku komfortu
bezpieczeństwa
spowodowanego
zachowaniem

sprawcy, tj. podjęcia przez niego takich czynności, które wytworzyły u pokrzywdzonej wrazenie stałego osaczenia i bezradności.

Wytworzone poczucie zagrożenia, jak również istotne naruszenie prywatności ofiary w tych realiach poparte jest obiektywnym przekonaniem, że każdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach także odczuwałby tego typu zagrożenie.

Wachlarz karygodnych zachowań uwzględniony przez sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, bezsprzecznie wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa uporczywego nękania usankcjonowanego w art. 190a § 1 kk.

Argumenty, że pokrzywdzona pozostawała uprzednio w

nieformalnym
związku z oskarżoną
oraz na przełomie
grudnia i stycznia
2021/2022 roku
prowadziły
dobrowolną
korespondencję, nie
mogą racjonalnie
podważać konkluzji,
że pokrzywdzona z
zarzucanym okresie
czuła się zagrożona
i osaczona poprzez
inkryminowane
działania K. L.;
znajomość
wcześniejszych
agresywnych
zachowań
oskarżonej, jej
pobyty w zakładzie
karnym i
usytuowanie w
„półświatku” P.
musiało utwierdzać
pokrzywdzoną w
przekonaniu, że
oskarżona jest
człowiekiem
nieobliczalnym i
wzbudzać w niej
obawę o
bezpieczeństwo
własne i osoby jej
bliskiej. Te odczucia
były obiektywnie
szczególnie
intensywne w
okresie, gdy
pokrzywdzona
związała się z
chłopakiem i
próbowała
doprowadzić do
zakończenia związku
z oskarżoną poprzez
wyprowadzkę ze
wspólnego lokalu,
na co K. L.

się nie godziła i co demonstrowała często w sposób wulgarny i agresywny. Inna sytuacja miała miejsce, gdy strony po sierpniu 2021 roku zaprzestały kontaktów i je dobrowolnie odnowiły pod koniec tego roku; obawy pokrzywdzonej uległy zmniejszeniu, oskarżona potrafiła się wtedy powstrzymać od wystąpień godzących w poczucie spokoju i bezpieczeństwa K. W. (mimo to ta ostatnia nie podejmowała jednak bezpośrednich spotkań). Zresztą pokrzywdzona podkreślała w swoich zeznaniach, że również w inkryminowanym okresie była w stanie tolerować oskarżoną, jeżeli oskarżona nie podejmowała prób ingerencji w jej nowe życie, nie poniżała jej i nie groziła, co zakłócało jej bezpieczeństwo.

Warto przy tym podkreślić, że przedmiotowe czynności sprawcze K. L. nie dotyczyły zachowania jednostkowego, lecz

regularnego,
cechującego się
stabilnością i
powtarzalnością
zachowań.

Przestępstwo
stalkingu jest
przestępstwem
wieloczynnościowym.

Czasem jego
popelnienia jest
moment dokonania
ostatniego z czynów
składających się na
realizację znamion
typu. Jest to również
przestępstwo trwałe.

By zachowanie
mogło być uznane za
uporczywe powinno
polegać na
nieustannym oraz
istotnym naruszeniu
poczucia
prywatności innej
osoby oraz na
wzbudzeniu w
pokrzywdzonym
uzasadnionego
poczucia zagrożenia.

Sąd I instancji
słusznie przyjął,
iż to zachowanie
przestępcze trwało
od 13 maja do
26 sierpnia 2021
roku. Nie ogranicza
odpowiedzialności
karnej oskarżonej
okoliczność, iż na
przełomie lipca
i sierpnia -
do 18 sierpnia
2021 roku ponownie
zamieszkała z
oskarżoną, jeżeli
zejście stron było
wymuszone
nękającymi

działaniami K. L. i ekscesem w postaci uszkodzenia samochodu należącego do rodziny jej chłopaka, podjęte z obawy o ich dalszą eskalację wrogich wystąpień, z nadzieją, że to postąpienie wpłynie łagodząco na oskarżoną.

Ma rację sąd I instancji wywodząc, że „chwilowy powrót pokrzywdzonej do K. L. nie był skutkiem przebaczenia jej win i puszczenia w niepamięć, zatarcia się w psychice pokrzywdzenia, co wyrazem bezsilności i poświęcenia własnej osoby, aby uchronić M. S. i jego rodzinę przed agresją oskarżonej”.

Wspólne zamieszkanie nie było udane, z uwagi na okazywaną zazdrość przez oskarżoną, dokuczanie pokrzywdzonej i ograniczanie jej wolności, a po 18 sierpnia nastąpiły dalsze incydenty godzące w poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonej, zamykające się datą 26 sierpnia 2021 roku (po ponownym uszkodzeniu w nocy

z 21/22 sierpnia
2021 roku
samochodów
zaparkowanych na
posesji M. S.
) , co spowodowało
już takie poczucie
zagrożenia, że K.
W. zdecydowała się
również z powodu
uporczywego
nękania szukać
pomocy u organów
ścigania (dopiero
ta interwencja i
wszczęcie
postępowania
karnego
zastopowały
inkryminowane
działania
oskarżonej). W
konsekwencji nie
można uznać, aby
powrót do
wspólnego
zamieszkania obu
kobiet w w/w okresie
przerwał bieg tego
przestępstwa
trwałego
(wieloczynowego).

Zachowanie sprawcy
stalkingu polegające
na uporczywym
nękaniu może
jednocześnie
wyczerpywać
znamiona innych
przestępstw lub
wykroczeń. W
zależności od
okoliczności może
dojść do zbiegu
stalkingu z groźbą
karalną (art. 190
kk).

Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę lub by podjął jakiegokolwiek działania zmierzające do natychmiastowego spełnienia swej groźby. Wystarczy wykazać, że groźba, subiektywnie, a więc w odbiorze osoby zagrożonej, wywołała obawę jej spełnienia, a następnie fakt ten należy zweryfikować, poprzez obiektywne stwierdzenie, czy zagrożony, istotnie mógł w danych okolicznościach, w ten sposób, odebrać tę groźbę. Nadto groźba popełnienia przestępstwa nie musi być niezwłocznie spełniona i może ona odnosić się do zachowania, którego spełnienie ma nastąpić w przyszłości. Przepis art. 190 § 1 kk nie zawiera bowiem wymogu równoczesności zaistnienia możliwości spełnienia groźby oraz odczucia obawy

wywołanej wypowiedzianymi słowami.

Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa. W tym przypadku były to kierowane przez K. L. do K. W. groźby pozbawienia życia, jej, partnera wymienionej i jego rodziny oraz zniszczenia ich mienia. Istotą tych zachowań było oddziaływanie na psychikę innych osób przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego.

W tym kontekście należy podkreślić, iż:

- groźby te były wyrażane wprost przez oskarżoną i nie pozostawiają pola do interpretacji;

- odnośnie występku z art. 190 § 1 kk przyjęte jest bezspornie, że realizacja jego znamion może polegać na groźeniu danej osobie za pośrednictwem innych osób, a więc pośrednio. Istotne jest jednak, aby groźba karalna dotarła do osoby pokrzywdzonej. Nie jest przy tym

konieczne, aby sprawca bezpośrednio groził ofierze. Może być ona bowiem przekazana także przez osoby trzecie;

- sylwetka oskarżonej, uprzednia karalność, pobyty w zakładach karnych, kontakty z miejscowym światem przestępczym, stopień demoralizacji, cechy osobowościowe (chęć dominacji, postawienia na swoim, mściwość, tendencja do przemocowego rozwiązywania sytuacji konfliktowych), „wzmożenie” emocjonalne obiektywizują, iż te zachowania wzbudzały u adresatów uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione. W tym ostatnim zakresie miarodajne są odczucia pokrzywdzonego, których rozważenie wymaga odwołania się m.in. do jego osobowości, stanu psychiki, czy intelektu. Nie jest wymagane, by adresat groźby miał pewność, był

przekonany, że
zapowiadane
zdarzenie faktycznie
nastąpi. Wystarczy,
że jedynie
przewiduje, że
groźba może się
urzeczywistnić, że
liczy się z taką
możliwością.
Stopień obawy u
adresata groźby,
równoznaczny z
zaistnieniem
znamienia skutku
przestępstwa
określonego w art.
190 § 1 kk, jest
przy tym niższy
od przekonania o
pewności
zrealizowania
zapowiedzianej
groźby. Zostaje on
osiągnięty wtedy,
gdy zagrożony
przewiduje, że
groźba może się
urzeczywistnić, a
więc że nastąpienie
zapowiadanego
zdarzenia jest
realne;

- ustawodawca nie
wymaga, aby między
wyrażeniem groźby
a powstaniem obawy
jej spełnienia
musiała zaistnieć
koincydencja
czasowa. Tak samo,
jak ma to miejsce
w przypadku innych
przestępstw
materialnych, tak
i w przypadku
przestępstwa z art.
190 § 1 kk
skutek jest ze swojej

istoty okolicznością
oderwaną od
samego działania
sprawcy. W tym
przypadku lęk przed
spełnieniem groźby
był wywoływany
zachowaniem
sprawcy z chwilą
ich wyrażania, ale
dodatkowo
katalizowały go inne
okoliczności, w tym
ataki na samochody
zaparkowane na
posesji M. S..
Wypowiadanie
takich grózb przez
człowieka, który
w sytuacjach, gdy
dowiaduje się, że
pokrzywdzona
zamieszkała u
chłopaka, nachodzi
jego posesję i niszczy
zaparkowane na
niej samochody
(w pierwszym
przypadku na oczach
domowników)
wzmacniało
istniejące już
uzasadnione obawy
pokrzywdzonych o
możliwość
spełnienia
wypowiedzianych
przez oskarżoną
grózb. Groźby
sformułowane przez
sprawcę były na tyle
poważne i w taki
sposób wyrażone,
że każdy rozsądny
człowiek bałby się
ich spełnienia, nie
abstrahując od
subiektywnych
odczuć
pokrzywdzonego,

których ocena musi uwzględniać jego osobowość, stan psychiki i intelektu. Sąd I instancji słusznie podkreślił dominującą rolę oskarżonej w związku z pokrzywdzoną i również jej podporządkowanie ekonomiczne K. L., gdy pozostawały w związku.

Nie ulega wątpliwości, iż pokrzywdzona chciała zmienić swoje życie i związała się z mężczyzną. Jej postawa wskazuje, że tę relację oceniała jako perspektywiczną.

Próba ponownego powrotu do oskarżonej była wymuszona, po uszkodzeniu pierwszy raz samochodu i nastawiona na powstrzymanie oskarżonej od eskalacji wrogich działań.

Ta okoliczność nie może mieć bezpośredniego wpływu na prawidłowość zakwalifikowania działań oskarżonej poza tym okresem jako wyczerpujących znamiona art. 190

§ 1 kk. Również w okresie ponownego zejścia obawa spełnienia gróźb u pokrzywdzonej istniała, aczkolwiek ludziła się ona, że jej pokora wpłynie łagodząco na oskarżoną i ją udobrucha. Próba obrony w ten sposób siebie i chłopaka nie była skuteczna, gdyż oskarżona wówczas nie przestała być agresywna, co unaocznilo pokrzywdzonej, że jej poświęcenie nie niesie za sobą oczekiwanego uspokojenia K. L.. Za taką motywacją pokrzywdzonej przemawia to, iż pomimo że preferowała związek z M. S., zdecydowała się wrócić do K. L., co zaowocowało przede wszystkim represjami ze strony byłej partnerki.

Dokonując oceny owego zarzutu nie sposób również nie zwrócić uwagi na fakt, że w okresach natężonych gróźb pokrzywdzona próbowała uniemożliwić oskarżonej kontakty ze sobą (telefoniczne, internetowe), unikała jej. Trudno zaś przypuszczać,

by pokrzywdzona podejmowała takie kroki w sytuacji, gdyby nie obawiała się gróźb byłej partnerki.

Odnosząc się do czynu przypisanego w punkcie 2 na wstępie należy przyznać, iż ma rację skarżący podnosząc, iż przedmiotowa sprawa w tym zakresie ma charakter poszlakowy; oskarżona konsekwentnie negowała swoje sprawstwo, a nie ma bezpośrednich dowodów je determinujących.

Fakt, że w sprawie nie występują dowody bezpośrednio wskazujące na sprawstwo oskarżonej, nie przekreśla jeszcze możliwości przypisania jej popełnienia zarzucanego w punkcie II czynu i pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej. W takiej sytuacji bowiem pełnowartościowy dowód sprawstwa mogą stanowić tzw. dowody pośrednie (poszlaki).
Warunkiem wówczas

niezbędnym jest jednak, aby poszlaki te, rozumiane jako udowodnione fakty uboczne, z jednej strony prowadziły w drodze logicznego rozumowania do ustalenia w sposób niewątpliwy owego sprawstwa, a jednocześnie pozwalały na wykluczenie innej wersji zdarzenia.

Całokształt materiału dowodowego pozwalać musi zatem na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych - poszlak, nie jest możliwa. Sąd rejonowy ustalił fakty stanowiące poszlaki; po ich analizie we wzajemnym powiązaniu prawidłowo przyjął, iż dają one podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego, tj. popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu i swoje stanowisko prawidłowo uzasadnił oraz wykazał, że całokształt materiału dowodowego wyłącza inną interpretację

przyjętych faktów;
w konsekwencji
odrzucił wersję
lansowaną przez
oskarżoną, jako
nieprawdopodobną,
nieracjonalną,
pozostającą w
sprzeczności z
zasadami życiowego
doświadczenia i
logiki. Uwzględnił
przy tym motywację
oskarżonej,
powtórzenie tego
rodzaju ataku, przy
analogicznych
okolicznościach
(oskarżona myślała,
iż pokrzywdzona
na tej posesji
zamieszkała z M.
S., a więc działała
w podobnej sytuacji
emocjonalnej),
brak innych osób
mogących mieć
interes w
uszkodzeniu akurat
tych pojazdów.
Popelnienie tego
czynu można
rozpatrywać w
ramach realizacji
go przez samą
oskarżoną, albo
poprzez inną
(nieustaloną)
osobę, ale przy
współdziale K.
L. jako sprawcy
polecającego. W
obu przypadkach jej
zachowanie
wypełnia dyspozycję
przypisanego jej
czynu w punkcie
2 wyroku. Warto
zwrócić uwagę na
zasadnicze kwestie

dotyczące oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej podniesione przez sąd I instancji, które sąd odwoławczy w pełni podziela.

Argumentów sądu merytorycznego co do oceny dowodów – pominąć się nie da; ponieważ są racjonalne i zakotwiczone w zasadach doświadczenia życiowego – w pełni zasługują na wiarę. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Wszystkim

tym wymaganiom
sąd rejonowy
sprostał. Dlatego
zasadnie sąd
rejonowy w
zasadniczych
elementach
związanych z
odpowiedzialnością
prawnokarną
odmówił wiary
oskarżonej, do czego
był w pełni
uprawniony. Sąd
merytoryczny
wyczerpał istniejące
możliwości
dowodowe,
przeprowadził
analizę każdego
dowodu, tak dowodu
uznawanego za
niewiarygodny, jak
też takiego dowodu,
który został przyjęty
za podstawę ustaleń
faktycznych, oraz
dokonał też analizy
całokształtu
zebranych dowodów
w ich wzajemnym
powiązaniu, z
dbałością o
odzwierciedlenie ich
treści i obiektywizm
wniosków co do
sprawstwa
oskarżonej.

Apelacja
kwestionuje
stanowisko sądu z
pozycji wyjaśnień
oskarżonej oraz
własnych
subiektywnych ocen
wymowy
przeprowadzonych
na rozprawie
dowodów, przy

wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi merytorycznemu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa K. L. za przypisane jej przestępstwa.

Reguła z art. 5 § 2 kpk ma zastosowanie dopiero w sytuacji gdy po prawidłowo przeprowadzonej ocenie dowodów, odpowiadającej regułom z art. 4, 7, 410 kpk co do danej relewantnej konieczności istnieje stwierdzone dwie lub więcej różnych prawdopodobnych wersji (lub ich istnienie winno być stwierdzone). Skoro zasadnie odmówiono wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w określonej części, zaś prawidłowo ocenione pozostałe dowody uprawniały do dokonania stanowczych i jednoznacznych

<p>ustaleń w zakresie okoliczności faktycznych relevantnych dla przypisania oskarżonej wyczerpania znamion przedmiotowych i podmiotowych przestępstw: z art. 190a § 1 kk w zw. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, to nie powstała sytuacja, której dotyczy prawidłowo interpretowany art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku oraz:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 2. wyroku, - uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 4 wyroku; zaś w pozostałym zakresie o orzeczenie wobec oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>przewidzianych ustawą;</p> <p>ewentualnie, w razie uznania przez sąd, iż oskarżona w istocie dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów – o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach przewidzianych ustawą.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Do uznania</p>		

zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi I instancji konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. W tym zakresie apelacja jest nieskuteczna. Skarżący nie wykazał, iż w sprawie wystąpiła rażąca surowość kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk.

Wymierzenie kary wolnościowej nie byłoby adekwatne do wagi czynu i sylwetki sprawcy oraz działałoby na niego demoralizująco. Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj i wysokość) została

tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżoną. Efekt „odstraszący” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi będzie do stosowania kar izolacyjnych.

Reasumując: sąd okręgowy po dokonaniu weryfikacji współmierności orzeczonej oskarżonej zaskarżonym wyrokiem kary i po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o sprawcy, doszedł do wniosku, że wymierzona wobec oskarżonej kara pod względem rodzaju i wysokości była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Tak

ukształtowana kara ma przynieść efekt wychowawczy wobec sprawcy i prewencyjny i nie mogła być uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona winę oskarżonej, szkodliwość społeczną jej zachowań i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie kwestionowanych czynów znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez skarżącego zarzutów kwestionujących sprawstwo oskarżonej.

Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonej, bowiem

nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.		
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, tj.:</p> <p>1.art. 190 §1 k.k. poprzez niewłaściwe go zastosowanie w sytuacji, gdy nie zostały wypełnione wszystkie znamiona zawarte w tym przepisie;</p> <p>2.art. 190a §1 k.k. poprzez niewłaściwe go zastosowanie w sytuacji, gdy nie zostały wypełnione wszystkie znamiona zawarte w tym przepisie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego		

orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne.

Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny.

Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów. Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie

dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonym wyroku.

Obrońca oskarżonej przywołując określone okoliczności ze sfery faktycznej w zakresie przypisanych oskarżonej czynów w punktach 2 i 4, w tym wskazując, że groźby nie wzbudziły u pokrzywdzonej obaw ich spełnienia, próbuje oprzeć apelację na błędzie w ustaleniach faktycznych. To właśnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (a nie obrazy prawa materialnego) służy bowiem do kwestionowania wszystkich lub też tylko poszczególnych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej

składających się na stan faktycznej sprawy. Do tych okoliczności sąd odwoławczy odnosił się we wcześniejszej części uzasadnienia. Zarzut obrazy prawa materialnego zawsze jest zarzutem wskazującym na błędy sądu w zakresie subsumpcji lub wykładni prawa, a tych – uznając ustalenia faktyczne dokonane w pierwszej instancji za prawidłowe – sąd odwoławczy nie dopatrzył się.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku oraz:

- uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 2. wyroku,
- uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 4 wyroku; zaś w pozostałym zakresie o orzeczenie wobec oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>przewidzianych ustawą;</p> <p>ewentualnie, w razie uznania przez sąd, iż oskarżona w istocie dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów – o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach przewidzianych ustawą.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Do uznania</p>		

zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi I instancji konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. W tym zakresie apelacja jest nieskuteczna. Skarżący nie wykazał, iż w sprawie wystąpiła rażąca surowość kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk.

Wymierzenie kary wolnościowej nie byłoby adekwatne do wagi czynu i sylwetki sprawcy oraz działałoby na niego demoralizująco. Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj i wysokość) została

tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżoną. Efekt „odstraszący” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi będzie do stosowania kar izolacyjnych.

Reasumując: sąd okręgowy po dokonaniu weryfikacji współmierności orzeczonej oskarżonej zaskarżonym wyrokiem kary i po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o sprawcy, doszedł do wniosku, że wymierzona wobec oskarżonej kara pod względem rodzaju i wysokości była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Tak

ukształtowana kara ma przynieść efekt wychowawczy wobec sprawcy i prewencyjny i nie mogła być uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona winę oskarżonej, szkodliwość społeczną jej zachowań i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie kwestionowanych czynów znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez skarżącego zarzutów kwestionujących sprawstwo oskarżonej.

Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonej, bowiem

nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.		
3.3.	<p>Z ostrożności procesowej - obraza przepisów prawa materialnego, innego niż w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przepisanego oskarżonej, a to:</p> <p>1.art. 53 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na wymierzeniu kary rażąco przekraczającej stopień winy oskarżonej;</p> <p>Rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, znacznie przekraczającej stopień winy oskarżonej, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jego wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co zarazem pozwoli uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (środek karny), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) mogłaby w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta (w tym przypadku zakaz prowadzenia pojazdów) jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co

wyraźnie zastrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Rażąca niewspółmierność przedmiotowego zakazu zachodzić może wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jego wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy tym środkiem, jaki należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a wymierzonym w I instancji.

Wymierzona oskarżonej kara pozbawienia wolności (jednostkowe i łączna) i środki karne nie wykazują cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk i nie wymagały korekty.

Sąd I instancji przy ich określaniu uwzględnił prawidłowo okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i przeciwko

oskarżonej oraz prawidłowo ocenił ich znaczenie i wagę z punktu widzenia dyrektyw sformułowanych w art. 53 kk.

Orzeczone kary jednostkowe są adekwatne jednak do ilości naruszeń prawa przez oskarżoną i stopnia i skutków tych naruszeń; w spawach takich decydujące znaczenie dla wymiaru kary mają jednak okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, a te – z punktu widzenia prewencji indywidualnej i generalnej przeciwdziałają łagodzeniu kary – która w odniesieniu do oskarżonej – wielokrotnie karanej – nie może być iluzoryczna. Uwzględniając zagrożenie ustawowe wymiar kar jednostkowych nie jest rażąco surowy, nawet jeżeli uwzględnia się okoliczności łagodzące (przeżycie przez oskarżoną zawodu miłosnego, utrzymywanie pokrzywdzonej w związku, pozytywny stosunek do jej dziecka,

wykonywanie pracy zarobkowej).

Kumulacja okoliczności obciążających musi mieć jednak wpływ na wybór rodzaju kary i jej wysokość.

W tym kontekście należy uwzględnić na niekorzyść oskarżonej, iż:

- była ona wielokrotnie karana, w tym na kary bezwzględne pozbawienia wolności i za czyny polegające na stosowaniu przemocy. W niedługiej perspektywie czasu okazała jednak powtarzającą się tendencję, iż ma skłonność do lekceważenia porządku prawnego. Wcześniejsze reakcje karne, w tym kary pozbawienia wolności, nie odniosły wobec niej pożądanego efektów w postaci utrwalenia postawy w kierunku przestrzegania porządku prawnego; dane te wskazują, iż w/w nie wyciągnęła wystarczających wniosków z uprzednich skazań. Generalnie charakter dotychczasowych

skazań wskazuje na występującą u oskarżonego tendencję przemocowego rozwiązywania sytuacji konfliktowych;

- okoliczności popełnienia przypisanych jej czynów wskazują na wysoki stopień ich społecznej szkodliwości.

Adekwatna reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił;

-nie ma ona nikogo na utrzymaniu;

- orzeczona kara łączna pozbawiona wolności jest ukształtowana w sposób korzystny dla oskarżonej w sposób zbliżony do kumulacji kar.

Wymierzenie postulowanej przez obrońcę kary takiej kary prowadziłoby do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałoby zakładanych celów

<p>w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W sprawie bowiem przeważają zdecydowanie okoliczności obciążające, których wymowy nie zdołały osłabić niektóre dane dotyczące osoby sprawcy. W tych warunkach zwłaszcza rodzaj kary, jej nieuchronność i adekwatność ma decydujące znaczenie z punktu widzenia prewencji indywidualnej, bowiem uświadamia oskarżonej nieopłacalność godzenia w porządek prawny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku oraz:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 2. wyroku, - uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z pkt 4 wyroku; zaś w pozostałym zakresie o orzeczenie wobec oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach przewidzianych ustawą;</p> <p>ewentualnie, w razie uznania przez sąd, iż oskarżona w istocie dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów – o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej na podstawie art. 37a k.k. kary grzywny, względnie kary ograniczenia wolności w dolnych granicach przewidzianych ustawą.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany</p>	

sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi I instancji konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. W tym zakresie apelacja jest nieskuteczna. Skarżący nie wykazał, iż w sprawie wystąpiła rażąca surowość kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk.

Wymierzenie kary wolnościowej nie byłoby adekwatne do wagi czynu i sylwetki sprawcy oraz działałoby na niego demoralizująco.

Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj i wysokość) została tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżoną. Efekt „odstraszający” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi będzie do stosowania kar izolacyjnych.

Reasumując: sąd okręgowy po dokonaniu weryfikacji współmierności orzeczonej oskarżonej zaskarżonym wyrokiem kary i po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o sprawcy, doszedł do wniosku, że wymierzona wobec oskarżonej kara pod względem rodzaju

i wysokości była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Tak ukształtowana kara ma przynieść efekt wychowawczy wobec sprawcy i prewencyjny i nie mogła być uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona winę oskarżonej, szkodliwość społeczną jej zachowań i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie kwestionowanych czynów znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez skarżącego zarzutów kwestionujących sprawstwo oskarżonej.

Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany

<p>zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonej, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wina Kara</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego</p>		

wyroku w tych zakresach.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty procesu za postępowanie odwoławcze w razie skazania i nieuwzględnienia jej		

	<p>apelacji ponosi oskarżona</p> <p>(art. 634 kpk, art. 627 kpk, art, 636 § 1 kpk). Wydatki w II instancji obejmowały w tym przypadku kwotę 20 złotych z tytułu doręczeń i 180 złotych opłaty za drugą instancję..</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana